

[Axel Kristensen.]

kan stige og vi kan betale den højere løn uden at forhøje priserne. Derfor må man stræbe efter, hvor beskedne midlerne end er, at få forhøjet de produktive investeringer, og det er det, vi har tilsigtet.

Jeg vurderer altså i og for sig stillingen ligesom det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen. Vi er uenige med ham i, at man kan klare problemet ved at sætte toldbeskyttelse ind på et tidspunkt, hvor vi mener at beskyttelsen er en medvirkende årsag til, at omkostningerne ustandselig stiger. Det er klart, at det kan vi ikke, og jeg vil også mene, at det vil være svært for retsforbundet og de radikale at acceptere en sådan politik. Jeg tror ikke, der vil være nogen politisk mulighed for at gå den vej. Interessen for markedsplanerne, tør jeg nok sige, er så stor i venstre, som man kan ønske sig, og hvis der en dag skulle vise sig en mulighed for at gennemføre noget sådant, hvis der kan blive et virkeligt flertal for det her i tinget, tror jeg, at mit parti vil være meget villigt til en forhandling om, hvorledes man skaffer dansk erhvervsliv de bedst mulige overgangsvilkår; men at tage spørgsmålet med ind i denne situation, hvor vi ikke ved, hvad der sker, synes jeg vil være helt urimeligt.

Den højtærede finansminister talte om forhøjelse af forbruget gennem lønstigninger, og det gjorde det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen også. Lønstigningerne vil selvfølgelig give en forbrugsstigning i begyndelsen, men denne forbrugsstigning vil meget hurtigt blive elimineret af pristigninger. Hvor skulle pengene ellers komme fra til den højere løn? Det vil altså sige, at følgen bliver ikke så meget et større forbrug, men højere priser. Det er netop derfor, de nødvendige investeringer bør finde sted i videst muligt omfang. Jeg har ikke, som den højtærede finansminister sagde, talt om, at det gik an at udvide forbruget, men jeg har peget på, at forbrugsstigning i den forhåndenværende situation betyder meget mindre end i en situation, hvor der er god beskæftigelse, fordi en forbrugsstigning nu ikke betyder så forfærdelig stærkt forøget valutaforbrug. De arbejdsløse opretholder jo en stor del af deres forbrug, selv om de er arbejdsløse. Det bliver så ikke mere end 25-30 pct. af

den forøgede købeevne, folk får, der bliver valutaforbrugende, hvorimod det bliver 100 pct. i samme øjeblik, vi nærmer os fuld beskæftigelse, og derfor må man anvende forskellige synspunkter under de forskellige vilkår.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, at jeg ville ikke være ærlig, hvis jeg ikke mente det, jeg sagde i dag: at der er forskel på 1951 og 1958. Jeg tror, man roligt kan sige, at hvis det skal være en prøve på min ærlighed, er jeg et ærligt menneske, for ingen kan betvivle, at der er forskel på 1951 og 1958. Jeg vil bare minde det ærede medlem om en ting: at i 1951 havde vi Koreakrigen. Den var ikke og blev ikke bragt til ophør i 1951. Dens inflationskraft virkede fortsat på hele den vestlige økonomikreds gennem 1951. Derfor skete der ingen forandring i de økonomiske vilkår i 1950-51.

Men hvorledes vil man tro det muligt at ophæve tvangslånet til næste år? Når jeg sidder og lytter til denne debat og de argumenter, der føres frem mod vore forslag, spørger jeg: hvad vil de være værd til næste år, når tvangslånet udløber? Hvorledes vil man undvære de penge? Kan man tænke sig, at vi næste år vil være i en mere gunstig situation end i år, så vi kan give afkald på dette indgreb? Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, at valutastillingen er skrøbelig og meget hurtigt kan vende sig, og hvis vi til næste år har fået nye valutavanskeligheder, kan vi så komme af med tvangslånet? Tør trekantregeringen fastholde det synspunkt, at man kan undvære de penge til næste år, hvis man ikke kan det i år? Vi kan ikke få en gunstigere situation, end vi har nu, og derfor stiller vi vort forslag og siger: grib denne situation, til næste år kan I risikere, at I kommer for sent, at arbejdsløsheden er blevet for stor, eller at den skrøbelige valutasisituation har udviklet sig til valutaunderskud, så man ikke tør give afkald på disse penge.

Med hensyn til det ærede medlem hr. Niels Andersens bemærkninger, da har jeg aldrig hørt, at det skulle være tvangslånets opgave at finansiere vor folkepensionering. Hvis det pludselig skal være formålet for tvangslånet og tvangspolitikken, hvordan vil man så undvære det til næste år, for det